

Arrest

nr. 163 502 van 4 maart 2016
in de zaak RvV X/ II

In zake: X als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige kind X op 16 november 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 juli 2015 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn en geboren te zijn op (...) 2004. Het beroep wordt ingediend door haar vader in zijn hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger.

De verzoekende partij verkreeg een verblijfsrecht in functie van haar vader.

Op 17 juli 2015 wordt het verblijfsrecht van de vader van de verzoekende partij ingetrokken en wordt hem het bevel gegeven het grondgebied te verlaten. Het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing, gekend onder rolnummer X werd bij arrest nr. 161 185 op 2 februari 2016 verworpen.

Eveneens op 17 juli 2015, met kennisgeving op 15 oktober 2015, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoekende partij de beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: A. (...)

Voorna(a)m(en): E. (...)

Nationaliteit: Ghana

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Kumasi

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

☐ *de betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11, §2, eerste lid, 1°).*

Betrokkenes vader, de persoon gekend onder zijn alias A., T.K. (...), in functie van wie de betrokkene verblijfsrecht gekregen heeft in het Rijk is niet langer toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van langer dan drie maand. Het verblijfsrecht van de persoon gekend als A., T.K. (...) werd ingetrokken bij beslissing van 17.07.2015. De betrokkene voldoet dus niet meer aan voorwaarden voorzien in art 10, §1, 4°.

☐ *de betrokkene of de persoon die vervoegd werd heeft valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of onwettige middelen gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van het recht op verblijf (artikel 11, §2, eerste lid, 4°).*

De betrokkene heeft op basis van haar vader (de persoon gekend onder zijn alias A., T.K. (...)) een tijdelijk verblijfsrecht gekregen in het Rijk. Op 18.12.13 werd de visumaanvraag van 11.06.13 voor het verkrijgen van een visum type D op basis van art 10 §1 al 1,4° van de wet van 15.12.1980 in functie van haar vader goedgekeurd omdat haar vader op dat moment verblijfsgerechtigd was in België. De betrokkene is in het bezit van een A kaart. Het verblijfsrecht van betrokkenes vader werd ingetrokken wegens fraude op 17.07.15. Immers heeft haar vader de identiteit van A., T.K. (...) en het bijhorende verblijfsrecht geïsurpeerd. Gezien betrokkenes vader zijn verblijfsrecht door fraude verworven heeft en dit verblijfsrecht van doorslaggevend belang was voor het toekennen van het tijdelijk verblijfsrecht aan de betrokkene, dient betrokkenes verblijfsrecht te worden ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 11, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de materiële motiveringsplicht. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat zij eveneens de zorgvuldigheidsplicht geschonden acht.

Het middel luidt als volgt:

“Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 1 67 411 ; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

De zorgvuldigheidsplicht houdt met name in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107 624).

Het verblijf van verzoekster wordt ingetrokken op basis van artikel 11 §2 van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt (eigen onderlijning):

"§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

3° de vreemdeling, die toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in de hoedanigheid van geregistreerde partner op grond van artikel 10, § 1, 4° of 5°, of de vreemdeling die vervoegd werd, is in het huwelijk getreden of heeft een wettelijk geregistreerd partnerschap met een andere persoon;

4° de vreemdeling of de persoon die hij vervoegt, heeft valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of onwettige middelen gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van het recht op verblijf, of het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.

De op het punt 1°, 2° of 3° gebaseerde beslissing mag enkel getroffen worden gedurende de eerste drie jaar na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend.

De minister of diens gemachtigde kan met het oog op een verlenging of vernieuwing van de verblijfstitel, controles verrichten of laten verrichten om na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van artikel 10. Hij kan op elk moment specifieke controles verrichten of laten verrichten in geval dat er gegronde vermoedens zijn van fraude of dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie tot stand is gekomen om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in het Rijk te verkrijgen.

De minister of zijn gemachtigde kan, op basis van het eerste lid, 1°, 2°, of 3° geen einde maken aan het verblijf van de vreemdeling die aantoonde het slachtoffer te zijn geweest tijdens het huwelijk of het partnerschap van een feit als bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek.

In de andere gevallen houdt de minister of zijn gemachtigde in het bijzonder rekening met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die niet langer een gezinscel vormen met de persoon die zij vervoegden en die bescherming nodig hebben. In deze gevallen brengt hij de betrokken persoon op de hoogte van zijn beslissing om geen einde te stellen aan zijn verblijf, op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Indien de beslissing genomen wordt op basis van het 2° en 4° kunnen de kosten van repatriëring verhaald worden op de vreemdeling of de persoon die hij vervoegd heeft."

De tekst van artikel 11 Vreemdelingenwet vermeldt het woord 'KAN' zodat verwerende partij over een zekere discretionaire bevoegdheid beschikt om te oordelen of hij al dan niet het verblijfsrecht intrekt.

De 'KAN' bepaling houdt alleszins in dat de gemachtigde niet verplicht is om krachtens artikel 11 van de Vreemdelingenwet het verblijf in trekken.

Het verwijst naar de mogelijkheid om een einde te stellen aan het verblijf, doch is geen absolute regel.

Verwerende partij is aldus verplicht conform de bewoording van artikel 11 Vreemdelingenwet om de beslissing te motiveren gelet op de discretionaire bewoording van het artikel.

De bestreden beslissing is onder meer gebaseerd op artikel 11 paragraaf 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet:

De betrokkenen voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11 §2 eerste lid 1°)"

Het voorlaatste lid van paragraaf 2 van artikel 11 stelt uitdrukkelijk dat indien de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf is gebaseerd op het eerste lid, 1°, de minister of zijn gemachtigde dient rekening te houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Verzoekster verwijst bovendien naar een recent arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 18 april 2014 nr. 122 728 waarin letterlijk wordt gesteld (eigen onderlijning):

"Een discretionaire beslissing ('kan') dient immers bij uitstek uitdrukkelijk en nauwkeurig de precieze concrete gegevens te vermelden die ze verantwoorden, opdat het afdoende gemotiveerd is. Deze ruimer appreciatiemarge impliceert dan ook een meer nauwgezette motiveringsplicht. "

Dat echter uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verwerende partij absoluut geen rekening heeft gehouden met de concrete situatie van verzoekster.

Verzoekster verkreeg op 18.12.2013 een visum in het kader van gezinshereniging met haarvader die verblijf had in België op dat moment.

Ook zijn haar twee minderjarige zussen en (intussen meerderjarige) broer verkregen in april 2014 een identiteitskaart.

Dat verzoekster sinds zijn aankomst in België naar school is gegaan, zoals ook haar broer en zussen.

Dat zij hier ondertussen een sociaal en cultureel leven heeft uitgebouwd en nauwe banden heeft met België.

Verwerende partij heeft op geen enkele manier rekening gehouden met de concrete situatie van verzoekster, minstens blijkt dit niet uit de beslissing.

Dat verwerende partij daar nochtans toe verplicht is conform de bewoording van artikel 11 §2 voorlaatste lid van de Vreemdelingenwet, de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.”

2.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het enig middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In het enige middel haalt verzoekster de schending aan van artikel 11 §2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, evenals van de materiële motiveringsplicht.

Zij betoogt dat de gemachtigde inzake over een discretionaire bevoegdheid beschikt en niet verplicht is om krachtens artikel 11 van de Vreemdelingenwet het verblijf in te trekken. De gemachtigde dient hierbij rekening te houden met de gezinsband van de betrokken persoon, met de duur van het verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. Hij verwijt verwerende partij hiermee geen rekening gehouden te hebben.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster zich beperkt tot een louter, ongestaafd betoog.

Uit het administratief dossier blijkt dat op 26 juli 2014, de ex-echtgenote van verzoeksters vader, Mevrouw K. (...), samen met haar 5 minderjarige kinderen, afgevoerd werd van de bevolkingsregisters ingevolge van vestiging in het buitenland, met name Groot-Brittannië. In zoverre verzoekster doelt op de familiebanden met die personen, dient te worden opgemerkt dat een gezinsleven met die personen zich niet in België afspeelt en eveneens vanuit Ghana kan worden verdergezet.

Daarnaast blijkt eveneens uit het administratief dossier dat het verblijfsrecht van de twee minderjarige zussen en broer van verzoekster eveneens op 17 juli 2015, onder een bijlage 14ter, werd ingetrokken met bevel om het grondgebied te verlaten. Hun vader, de Heer A.T.K. (...), wiens verblijfsrecht onder een bijlage 21 werd ingetrokken met bevel om het grondgebied te verlaten, werd diezelfde dag, onder een bijlage 38, bevolen zijn minderjarige kinderen terug te brengen naar de plaats vanwaar zij gekomen zijn.

Ten overvloede merkt verwerende partij op dat verzoekster en haar zussen en broer het grootste deel van hun leven in Ghana hebben doorgebracht, aangezien zij eerst in april 2014 naar België gekomen zijn, waardoor zich dan ook de vraag gesteld kan worden naar de mate van integratie in het Rijk.

Met haar betoog maakt verzoekster niet aannemelijk dat er geen rekening gehouden werd met haar concrete situatie.

Het enige middel is ongegrond.”

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing tot intrekking van verblijf geeft duidelijk de determinerende motieven aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van deze beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 11, § 2, eerste lid, 1° en 4° van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat een einde wordt gesteld aan het verblijf in het Rijk van de verzoekende partij op basis van artikel 10 van de vreemdelingenwet enerzijds

omdat zij niet meer voldoet aan de voorwaarden van artikel 10 van de vreemdelingenwet nu het verblijfsrecht van haar vader, in functie van wie zij zelf een verblijfsrecht gekregen heeft, werd ingetrokken op 17 juli 2015, en anderzijds omdat de vader van de verzoekende partij zijn verblijfsrecht door fraude heeft verworven en dit verblijfsrecht van doorslaggevend belang was voor het toekennen van het verblijfsrecht aan de verzoekende partij.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Zij kan niet ernstig voorhouden dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt waarom de verwerende partij ervoor opteerde het verblijfsrecht in te trekken.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motivering houdt in casu nazicht in van de aangevoerde schending van artikel 11, § 2 van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing tot intrekking van verblijf werd genomen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 11, § 2 van de vreemdelingenwet luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven:

1° [de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;](1)

(...)

4° de vreemdeling of de persoon die hij vervoegt, heeft valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of onwettige middelen gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van het recht op verblijf, of het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.

De op het punt 1°, 2° of 3° gebaseerde beslissing mag enkel getroffen worden gedurende de eerste drie jaar na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend.

De minister of diens gemachtigde kan met het oog op een verlenging of vernieuwing van de verblijfstitel, controles verrichten of laten verrichten om na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van artikel 10. Hij kan op elk moment specifieke controles verrichten of laten verrichten in geval dat er gegronde vermoedens zijn van fraude of dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie tot stand is gekomen om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in het Rijk te verkrijgen.

De minister of zijn gemachtigde kan, op basis van het eerste lid, 1°, 2°, of 3° geen einde maken aan het verblijf van de vreemdeling die aantoonde het slachtoffer te zijn geweest tijdens het huwelijk of het partnerschap van een feit als bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek. In de andere gevallen houdt de minister of zijn gemachtigde in het bijzonder rekening met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die niet langer een gezinscel

vormen met de persoon die zij vervoegden en die bescherming nodig hebben. In deze gevallen brengt hij de betrokken persoon op de hoogte van zijn beslissing om geen einde te stellen aan zijn verblijf, op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Indien de beslissing genomen wordt op basis van het 2° en 4° kunnen de kosten van repatriëring verhaald worden op de vreemdeling of de persoon die hij vervoegd heeft.”

Uit de beslissing tot intrekking van verblijf blijkt dat deze steunt op 2 motieven. De verwerende partij besloot een einde te stellen aan het verblijfsrecht van de verzoekende partij omdat:

- het verblijfsrecht van de vader van de verzoekende partij, in functie van wie zij zelf een verblijfsrecht gekregen heeft, werd ingetrokken op 17 juli 2015, zodat zij niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de vreemdelingenwet voldoet (artikel 11, § 2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet)
- de vader van de verzoekende partij zijn verblijfsrecht door fraude heeft verworven en dit verblijfsrecht was van doorslaggevend belang voor het toekennen van het verblijfsrecht aan de verzoekende partij (artikel 11, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet).

De verzoekende partij geeft in haar enig middel blijk van kennis over het feit dat er meerdere motieven aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen, nu zij uitdrukkelijk stelt *“De bestreden beslissing is onder meer gebaseerd op artikel 11 paragraaf 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet”*.

Uit het verzoekschrift blijkt verder dat de verzoekende partij enkel het hierboven eerstgenoemde motief betwist. Zo verwijt zij de verwerende partij geen rekening te hebben gehouden met haar concrete situatie, terwijl een beëindiging van een verblijfsrecht op grond van artikel 11, § 2, eerste lid 1° van de vreemdelingenwet met zich meebrengt dat rekening gehouden moet worden met *“de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst”*. Bij een beëindiging op grond van artikel 11, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet geldt dit voorschrift overigens echter niet. Immers, uit artikel 11, § 2 van de vreemdelingenwet blijkt dat waar deze bepaling voorschrijft dat *“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”*, deze verplichting niet geldt in de hypothese waarin beëindigd wordt op grond van artikel 11, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet. Met betrekking tot een beëindiging op grond van laatstgenoemde bepaling schrijft de wet slechts voor *“Indien de beslissing genomen wordt op basis van het 2° en 4° kunnen de kosten van repatriëring verhaald worden op de vreemdeling of de persoon die hij vervoegd heeft.”*

Waar de verzoekende partij meent dat geen rekening werd gehouden met haar concrete situatie terwijl haar verblijf werd beëindigd op grond van artikel 11, § 2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, zou deze vaststelling maar tot de nietigheid van de bestreden beslissing leiden indien de verzoekende partij aantoont dat het tweede, ook determinerende motief dat stelt dat het verblijfsrecht wordt ingetrokken op grond van artikel 11, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet omdat de vader van de verzoekende partij in functie van wie zij haar verblijfsrecht heeft verkregen, fraude heeft gepleegd die doorslaggevend is gebleken bij het bekomen van zijn verblijfsrecht, behept is door een geschonden rechtsregel. Immers indien dit niet het geval is, is het eerste motief overtuigend.

De Raad dient echter vast te stellen dat de verzoekende partij het tweede motief zoals hierboven weergegeven niet betwist. Gelet op deze vaststelling kan een eventueel vastgesteld gebrek dat de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht en artikel 11, § 2 van de vreemdelingenwet betreft niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN